

GORBAČOV BEZ MASKY

V. I. Iljuchin
(řeč hlavního žalobce)
OREGO 1997

Z ruského originálu V. I. Iljuchin, Delo M. Gorbačeva (řeč hlavnogo obvinitelja), izd. 2-e, Moskva, Unita, 1994, přeložila Jitka Svobodová, 1997. ISBN 80-86117-02-2

OBSAH

Od vydavatele ...	1
Nemá obdoby v dějinách ...	2
Ani jedno obvinění nebylo vyvráceno ...	3
Oficiální vláda Ruska je solidární se zrádce ...	3
Komunistou jen podle zaměstnání ...	4
Stál stranou lidu. Nezkrotná touha po moci ...	5
Na udici západních rozvědek ...	6
Záměrná likvidace SSSR ...	7
Genocida lidu ...	11
Věrolomná revize výsledků druhé světové války ...	11
Neslýchané porušení mezinárodních konvencí Zločinná dohoda ...	12
Ještě jedna zrada vlasti ...	13
Další velezrada ...	14
Útěk z Kremlu ...	16
Zrada musí být potrestána ...	17
Českému čtenáři ...	17

OD VYDAVATELE

18., 20. a 23. února 1993 se v Moskvě konalo zasedání veřejného lidového tribunálu, které projednalo zločiny proti národům SSSR, proti lidstvu, proti míru a bezpečnosti ve světě, kterých se dopustil bývalý prezident SSSR, M. S. Gorbačov.

Tribunál byl vytvořen z podnětu Všelidového veče, starodávného zákonodárného orgánu naší země, obnoveného pracujícím lidem v boji s »demokraty«. Tribunál konal všechna zasedání veřejně, zachovává veškerá procesualní práva obžalovaného. M. S. Gorbačov se na zasedání nedostavil.

Byla vyslechnuta obvinění a desítky odborníků a svědků. Vyslechnuty byly i argumenty obhajoby. Po všestranném posouzení materiálů případu veřejný lidový tribunál rozhodl : prohlásit M. S. Gorbačova, bývalého prezidenta SSSR, za zrádce zájmů národů Svazu sovětských socialistických republik a státu. Zločiny, jichž se obžalovaný dopustil, se vztahují k řadě článků trestního zákona, mimo jiné k paragrafu 64 Tr. z. Ruské federace - vlastizrada, který stanoví mimořádný trest.

Veřejný lidový tribunál ODSOUDIL M. S. Gorbačova za vlas tizradu, za zradu tří set miliónů obyvatel SSSR, za smrt statisíců lidí, krev statisíců raněných, za zbídačení miliónů pracujících a utrpení miliónů uprchlíků

K VĚČNÉMU PROKLETÍ A HANBĚ.

Veřejný lidový tribunál se obrátil na Nejvyšší soud Ruské federace s žádostí o zavedení soudního řízení s M. S. Gorbačovem s návrhem, aby bylo využito rozhodnutí veřejného tribunálu proti obžalovanému.

Veřejný lidový tribunál shledal M. S. Gorbačova vinným ze spáchání nejtěžších zločinů nejen proti národům vlastní země, ale i proti míru mezi národy a proti lidstvu v rozsahu, v jakém jsou vymezeny v článku 6 Norimberského tribunálu a v článku 6 Tokijského tribunálu z doby procesů s hlavními státními a válečnými zločinci druhé světové války.

Podobně jako byl německý císař Vilém odsouzen světovým společenstvím v r. 1919 na základě článku 227 Versaillské mírové smlouvy k mimořádnému trestu za »zhanobení posvátné právní moci mezinárodních úmluv«, je M. S. Gorbačov uznán vinným za zneuctění a v podstatě za likvidaci poválečného uspořádání světa, garantovaného Jaltskými a Postupimskými úmluvami, a také Helsinskými a dalšími dohodami.

Veřejný lidový tribunál současně požádal mezinárodní výbor udělující Nobelovy ceny, aby zbavil M. S. Gorbačova Nobelovy ceny za mír jako člověka, který se dopustil zločinu proti míru a lidstvu.

Vydavatelství Unita předkládá vaší pozornosti řeč Viktora Iva noviče Iljuchina, státního právního rady II. třídy, dopisujícího člena Slovanské mezinárodní akademie, hlavního žalobce v procesu s M. S. Gorbačovem.

Řeč se publikuje podle stenografického záznamu.

17. ledna 1994 byl V. I. Iljuchin zvolen předsedou Výboru bezpečnosti ve Státní dumě Ruska.

NEMÁ OBDOBY V BĚJINÁCH

Slavný soude! Dnes my, představitelé veřejné komise, vytvořené z vůle lidu, která se projevila na mnohatisíkových shromážděních v lednu r. 1992 v Moskvě a v druhých regionech země, v tisících dopisech a telegramech občanů, předkládáme k vašemu posouzení případ, týkající se bývalého prezidenta SSSR M. Gorbačova.

Jsme hluboce přesvědčeni, že tento soudní proces, který nemá obdoby v domácí ani v zahraniční praxi, zaujme zvláštní místo v historii.

Jeho výjimečnost záleží v tom, že činnost bývalého sice, nicméně vedoucího činitele státu, hodnotí vašim prostřednictvím samotný lid a činí tak ještě za života tohoto vůdce, a nikoli, jak tomu bývalo dříve, teprve po jeho smrti. Hodnotí jej otevřeně a připomíná všem nynějším vůdcům, že pouze lidu přísluší nejvyšší moc.

Dnešní proces se koná v době bezpříkladné historické zrady, která mohla nastat v důsledku idiotismu mnoha včerejších a nyníšších vedoucích činitelů Sovětského svazu a Ruska. V důsledku masového lokajství intelektuální elity, srovnatelné s parazity na těle nemocného organismu společnosti.

Současně tento proces podává svědectví o konci doby ničemů a přeběhlíků, o počátku všeobecného chápání současných událostí a o postupném uzdravování našeho národa.

Pokud jde o M. Gorbačova, komise vznáší tvrdé, ale spravedlivé obvinění ze zrady zájmů národů SSSR, z vlastizrady a ze záměrné likvidace velikého

státu a vlády lidu.

Komise jej obviňuje z kořistnictví a cynismu, ze lži a licoměrnosti, z falzifikace dějin a věrolomného narušení mezinárodní parity, která se vytvořila po druhé světové válce.

Obviňujeme M. Gorbačova z vyprovokování masových národnostních konfliktů, které měly za následek smrt set a tisíců pokojných občanů, z tragického zbídačení lidí, z vypálených a ještě hořících vesnic a měst v Sovětském svazu, v Jugoslávii, na Blízkém východě, s milióny uprchlíků.

Spolu s M. Gorbačovem jsou samozřejmě viníky i mnozí další, mimo jiné republikoví předáci, kteří podepsali zločinné Bělověžské úmluvy a nyní od sebe odtrhují rodiče, bratry, sestry a oddělují je hraničními sloupy a celníci. Ti, kteří proti vůli většiny lidí pokračují v ničení jednotného státu.

M. Gorbačov zaujímá v této partě zvláštní místo. Proto také se první lidový soud týká jeho.

ANI JEDNO OBVINĚNÍ NEBYLO VYVRÁCENO

Ujišťujeme vás, vážení soudci, že ani jeden z členů naší komise nesledoval při své práci nějaké zjištěné, egoistické cíle a nebyl veden touhou po pomstě. Každý usiloval o objektivní a všestranné zhodnocení jednání M. Gorbačova a jeho okolí.

O vyšetřování jsme průběžně informovali v televizi, v tisku, zejména v takových známých a masových novinách jako jsou »Pravda«, »Sovetskaja Rossija«, »Deň« a další. V souvislosti s tím je třeba poznamenat, že ani jeden z faktů, které jsme uveřejnili, ani jedno obvinění nebylo popřeno M. Gorbačovem nebo jeho přísluhovači. To je důkazem naší objektivity a spolehlivosti předložených materiálů.

Komise měla i svoje těžkosti. Nedisponovali jsme vždy oficiálními prameny informace, což se projevilo v zdlouhavosti naší práce. Současně máme k dispozici obrovské množství dopisů občanů, kteří nás podporují. Jsou v nich obsaženy rady, návrhy a dokonce požadavky na veřejnou popravu M. Gorbačova, B. Jelcina, A. Jakovleva, E. Ševardnadze a dalších jeho nejbližších kompliců. Část těchto dopisů vám poskytneme.

Nepodařilo se nám pochopitelně odhalit do konce a předložit vám přesvědčivé materiály o dalších faktech nezákonného jednání, zpronevěry a kořistnictví M. Gorbačova. To je věcí budoucnosti a my věříme, že za ně ponese trestní odpovědnost.

OFICIÁLNÍ VLÁDA RUSKA JE SOLIDÁRNÍ SE ZRÁDCEM

Jak je vám však známo, bývalé sovětské, a nyní ruské státní orgány, a zvláště prokuraturam bez ohledu na všeobecné rozhořčení lidu a na jeho požadavky, aby se prošetřily zločiny M. Gorbačova a aby byl souzen, zavedení soudního řízení zamítly. Ignorují rovněž materiály komise. Tím se oficiální vláda Ruska solidarizovala se zrádcem, zkompromitovala se v očích lidu, projevila se ve své podstatě a před lidem nese stejnou odpovědnost za hromadnou zkázu, bídu a útrapy lidí jako obžalovaný.

KOMUSTOU « PODLE ZAMĚŠTNÁNÍ

M. Gorbačov se nedostavil na zasedání soudu, třebaže byl uvědomen o dni a místě soudního jednání. Jeho nepřítomnost však nemůže být překážkou projednání případu. M. Gorbačov se nedostavil ani k Ústavnímu soudu, bez ohledu na jeho naléhavou žádost.

Dříve než přistoupíme k bezprostřední analýze obvinění, která vznesl několik členů naší komise, chtěl bych se zastavit na složitě a rozporuplné osobnosti samotného obžalovaného. Neboť bez toho nelze zhodnotit podstatu a příčiny zrady.

M. Gorbačovovi je nyní dvašedesát let. Dnes je to bývalý komunista, bývalý generální tajemník UV KSSS, bývalý prezident SSSR. Zároveň je laureátem Nobelovy ceny a řady dalších cen, je vyznamenán mnoha státními vyznamenáními. Nyní je penzistou a současně je prezidentem obrovského osobního fondu.

Narodil se v Stavropolském kraji. Jeho otec byl zámožný rolník. Jeho děd po linii otce, Andrej Moisejevič, nepřijal revoluci sedmnáctého roku, byl odsouzen, kácel pak stromy v tajze na Sibíři. Pokud jde o děda po linii matky, Pantěleje Gopkalo, stal se prvním organizátorem kolchozů v kraji, byl přesvědčeným stoupencem kolektivního vlastnictví. Stál dlouhou dobu v čele velkého kolchozu na Stavropolsku a úspěšně pracoval.

Michail vychodil vesnickou školu, účastnil se umělecké tvořivosti a již tenkrát si u něho všimli značných hereckých schopností.

Pracoval spolu s otcem o prázdninách na kombajnu, za což byl vyznamenán řádem »Rudého praporu práce«. Byl aktivním komsomolcem. V prvních dotaznicích zpočátku uváděl původ »dělnický«, později, když chtěl vstoupit do VKS/b/, začal psát »z vesnické chudiny«. Když dokončil desátou třídu, zvolili jej za druhého tajemníka okresního výboru Komsomolu. Potom studoval na právnické fakultě Moskevské státní univerzity, kde studium spojoval s horlivou prací v Komsomolu. Po vystudování byl umístěn na krajské prokuratuře v Stavropolu, ale zřekl se právnické profese a byl okamžitě přijat na funkci zástupce vedoucího oddělení propagandy krajského výboru Komsomolu.

Jak uvádějí jeho vrstevníci, »Michail začal dělat kariéru«. Byl houževnatý, měl »dobrou vyřídilku« a to mu přineslo úspěch.

Potom byl M. Gorbačov prvním tajemníkem městského výboru Komsomolu ve Stavropolu, druhým tajemníkem krajského výboru, pracoval ve straně. Od roku 1970 byl prvním tajemníkem krajského výboru strany a setrval na této funkci do r. 1978. Poté byl zvolen tajemníkem ÚV KSSS a v roce 1985 jejím generálním tajemníkem. Od roku 1990 byl prezidentem SSSR. Již samotný dotazník dovoluje udělat závěr, že M. Gorbačov (vyjadřujeme-li se dřívější řečí) byl stranickým pracovníkem z profese.

Skutečně je tomu tak. Další události názorně potvrdí, že M. Gorbačov byl komunistou jenom podle zaměstnání, pracoval jako komunista, ale dovolují si tvrdit, že jím nikdy nebyl z přesvědčení, podle vlastního svědomí. Renegátství řady stranických lídrů, počínaje M. Gorbačovem, B. Jelcinem, E. Ševardnadzem, A. Jakovlevem nyní vypadá jako veřejné odkládání maškarních masek. Je faktickým přiznáním, že jejich členství ve straně a jejich aktivní stranická činnost se nezakládala na hloubce marxistických znalostí, ani na

komunistickým přesvědčení, nýbrž na egoistických zájmech a talentu kariéristického spekulantství, které jim dovoľovalo dosahovat vysokého postavení ve straně nejrůznějšími způsoby, čestnými i nečestnými, někdy dokonce zločinnými. Moc není pro ně prostředkem, nýbrž cílem života. A oni byli ve straně, dokud jim přinášela osobní výhody a moc. Proto horlivě obhajovali jimi zkomolený marxismus-leninismus, komunistickou ideologii. Jakmile však strana přestala sloužit jejich egoistickým snahám, vrhli se s neuvěřitelnou zuřivostí a zlobou na marxismus, začali jej hanobit, falzifikovat ideje a názory klasiků.

Není zřejmě nutné citovat M. Gorbačova 50.-70. let a první poloviny 80. let. Ještě v roce 1990 byl podle slov stoupencem a přívržencem socialistické volby. Oddaností socialismu se zařikal do srpnových událostí. (Rozuměj - srpen r. 1991. Pozn. překladatele.)

A teprve po abdikaci z úřadu prezidenta a po vyloučení z KSSS prohlásil, že dávno věděl o nepřírozenosti myšlenky socialismu a o utopičnosti komunismu. Nazval se prvním disidentem v zemi, jehož rebelenatské ideje měly svůj počátek v době studentských let, pod vlivem styků se Zdeňkem Mlynářem, jedním z autorů »československého jara«.

Toto Gorbačovovo přiznání je vrcholem cynismu. Můžeme se jen divit, jak se mu podařilo být víc než čtyřicet let členem strany, vysokým vládním činitelem, a přitom skrývat svoje skutečné přesvědčení, lhát lidem a vytvářet to, co sám zavrhoval.

Nejsou právě v tom kořeny současné tragédie sovětské společnosti? Jsem přesvědčen, že právě v tom! Organizátory a vedoucími činiteli »budování« socialismu v naší zemi byli desítky let skrytí ideoví nepřátelé a renegáti typu Gorbačova, Jelcina, Ševardnadze, Jakovleva. Lídři, kteří připravovali světlou budoucnost pro sebe, ale nikoli pro lid.

Podobné »budování« pro sebe pěstují dnes lídři takzvané demokracie v Rusku a v dalších republikách. Je to obrovské klamání lidí, zločinné spiknutí proti společnosti. Vědomě nás vedli a dále vedou do propasti.

STÁL STRANOU LIDU. NEZKROTNÁ TOUHA PO MOCI

Podle názoru komise je jednou z hlavních příčin zrady M. Gorbačova jeho elitářství, příslušnost ke společenské špičce a jeho nezkrotná touha po moci. Nikdy nepracoval ve velkých průmyslových centrech. Narodil se a vypěl jako osobnost, jako politik v atmosféře Stavropolského kraje, převážně zemědělského, obchodního a lázeňského, dosti bohatého a zaměřeného na službu návštěvníkům. Navíc i tam se utvářela Gorbačovova kariéra stranou lidu: zpočátku škola, potom okresní tajemník Komsomolu a další kroky po chodbách krajských výborů a UV KSSS.

Proto byl a zůstal lidu vzdálený, neznal a nezná jeho touhy a strasti, neprožíval je spolu s ním. Právě proto tak snadno uvrhl lidi do bahna smrtelných experimentů perestrojky, falešně »revoluce shora«. Proto si s takovou lehkostí pohrával s osudy SSSR a zahraničních států.

Právě proto vydal na pospas osudu a urážek obyvatelstvo Podněstří, ruský mluvící obyvatel v Pobaltí, Zakavkazí a v dalších regionech. Právě proto zradil A. Rubikse, bojovníky řížského OMON-u, pracovníky sovětské prokuratury v Lotyšsku a v Litvě, kteří byli do posledního dne věrní Svazu a zákonnosti.

Zradil nemocného E. Honeckera, letitého Todora Živkova a další věrné

přátele naší země.

Za cenu zrady a lži ve vztahu ke svým dřívějším spolupracovníkům, uvězněným v případě takzvaného puče, se snažil udržet v křesle prezidenta SSSR dokonce ještě po srpnových událostech.

Vládychtivost, a nikoli lidovost a služba zájmům nejširších vrstev pracujících, je jeho podstatou a podstatou jeho politiky. Dokonce i tehdy, když M. Gorbačov proklel vlastní národ, oznámil cynicky, že pro něj »... boj o moc nejen neskončil, ale naopak, že vstoupil do nového stadia.«

V tomto boji je samozřejmě nadaným a silným politikem.

NA UDICI ZÁPADNÍCH ROZVĚDEK

Zhoubnost jeho vládychtivosti rychle prohlédli na Západě. Okamžitě začali M. Gorbačov s aktivní pomocí povýšeneckého darebáka a zrádce A. Jakovleva a jemu podobných nafukovat do rozměrů největšího politického činitele 20. století. Přitom intelektuálně, kulturně a politicky představuje obyčejný průměr. Ale čím více jej vynášeli, tím větší strasti to přinášelo národům naší země a spřátelených států.

Západní lídři a rozvědky si povšimli u Gorbačova nejenom průměrnosti, pretendující na myšlení v rozměrech planety, ale také jeho cynismu, prohanosti, nevybíravosti v kontaktech, egois mu a nezměrného prospěchářství, ziskuchtivosti. Všeho toho, s čím se počítá při verbování zrádců. Ještě ve Stavropolském kraji, podle slov mnoha jeho občanů, začali M. Gorbačovovi říkat »Míška - obálečka«. »Obálkami« korumpoval svoje okolí. Ne jednoho, ale mnoho darebáků a hrabivých lidí zachránil před trestní odpovědností. Ale i sám sáhl nejednou do státní, stranické pokladny, aby uvítal, napojil a nakrmil přijíždějící vznešené hosty, kterých bylo bezpočet. M. Gorbačov budoval také chaty, ve kterých rád pobýval L. Brežněv i další moskevští hodnostáři. Tato záliba jej také vyzvedla na samotný vrchol státu.

V lese nedaleko Stavropole stála pohádková »chaloupka«, kterou obyvatelé města znali jako »Inturist«; ve skutečnosti to byla rekreační základna »vládce kraje«, obehnaná vysokým plotem, s ochrankou milice. Tam se také konaly hostiny »u příležitosti a na počest svátků a jubileí«.

Podobné panské sídlo pro Gorbačovovy bylo vystavěno na půvabném svahu hory Strižament. Měl vždycky sklon ke komfortu a přepychu na státní útraty. Stranou pozornosti nezůstávala ani jeho manželka s nevyčerpatelnou touhou po drahocennostech, čehož si také povšimli a využili toho na Západě. Podle zahraničního vzoru si Gorbačov zařídil svůj způsob života jako generální tajemník a prezident. Měl velkolepou daču v Podmoskvi. A Foros (letovisko na Krymu poblíž Jalty - pozn. překladatele) stál každoročně sovětské daňové poplatníky sumu převyšující sto miliónů rublů.

Z tohoto důvodu čestní pracovníci prokuratury vždy žádali a žádají M. Gorbačova o vysvětlení. Jeho cesty se příliš často křížily s osobami, odsouzenými pro rozkrádání a úplatky. Zbytečně proto bývalý tajemník a prezident tvrdí, že se vyšetřovací orgány pokoušely jej zkompromitovat, vykonstruovat jeho soudní případ. Nikoli. Soudní vyšetřování mělo za cíl pouze vyjasnit jeho spoluúčast na trestné činnosti. Ale on byl vždycky mimo dosah, dokonce i tehdy, když zradil celý stát, celou stranu.

Ani tenkrát, když s ostudou prchal z prezidentského úřadu a zradil stranu, se M. Gorbačov nestyděl sáhnout na cizí majetek. Po dohodě se stejným

narušitelem zákonů a inkvizitorem KSSS B. Jelcinem, v rozporu s ústavou Svazu SSR a Ruské federace, se zákonem SSSR o společenských organizacích, zákonem Ruska o vlastnictví v Ruské federaci a v rozporu s dalšími normativními akty Gorbačov sebral straně pro svůj fond v Moskvě komplex budov na prospektu Lenina č. d. 49 - 55, chatovou kolonii v »Novoje Nagorje« (m. Puškino v Moskevské oblasti), internát v Moskvě v ulici Novopěščannaja, č. d. 15 a/ i další majetek.

A jestliže při zřízení fondu M. Gorbačova bylo uloženo v okamžiku jeho registrace 30. prosince 1991 všeho všudy sto tisíc rublů, pak k 1. lednu 1992 v bilanci fondu bylo již základních prostředků na dvaatřicet miliónů rublů, a na běžném účtu ve Státní bance 4,4 miliónu rublů.

Za první polovinu roku 1992 fond a Gorbačov získali díky porušení statutárních předpisů pouze z prodeje valut 40 miliónů rublů, za pronájem místností 190 miliónů rublů a 270 tisíc USD, za nájemné v hotelu 425 tisíc rublů a 150 tisíc USD. Neméně úctyhodné jsou i další špinavé výnosy.

Takže se z generálního tajemníka a prezidenta M. Gorbačov stal naráz byznysmenem-milionářem a dosáhl toho, po čem odevzdý se svou manželkou prahl.

Je jen třeba litovat, že prokuratura Ruska, která bezúspěšně hledá zmizelé peníze KSSS, záměrně obchází tento fond, neboť se obává, že rozhrabe prohnílé hnízdo nejen pod Gorbačovem, ale také pod prezidentem Ruska.

Údaje o fondu M. Gorbačova, které jsem uvedl, jsou obsaženy ve spisu revize, provedené z příkazu Ministerstva bezpečnosti Ruska. Výpis ze spisu je vám k dispozici, vážení soudcové.

M. Gorbačov musí být povolán k odpovědnosti také za to, že utajil před lidem hlášení naší rozvědky o získání A. Jakovleva západními zpravodajskými službami, muže, který po dlouhé období pracoval ve vedoucích funkcích strany a státu.

Gorbačov nejenže utajil tyto okolnosti a nepřijal příslušná opatření, ale naopak, ještě víc se sblížil s A. Jakovlevem, když ho udělal vedoucím skupiny prezidentových poradců.

To znovu potvrzuje zločinnost jednání M. Gorbačova. Sám zrádce a ničema, obklopil se sobě podobnými.

Ti dnes vládnu Rusku, a aby nevyšla najevo jejich podlá minulost, vrhli se jako hyeny na archivy KGB, chtějí utajit zločiny, potlačují každou pravdivou informaci, dělají všechno pro to, aby unikli soudní spravedlnosti. Jsou to však všechno marné snahy. Soud také je postihne. Zárukou toho je nynější proces.

ZÁMĚRNÁ LIKVIDACE SSSR

Události posledních dvou let zvláště názorně potvrdily, že M. Gorbačov jako lídr a vedoucí činitel země uskutečňoval »revoluční«, »radikální« a »reformní« politiku pouze slovy. Ve skutečnosti to byla politika faktického ničení země, ztráty její mocné hospodářské, kulturní, sociálněpolitické pozice, jakou měla v předchozích letech, která gorbačovská parta označila jako »stagnaci«. Tvrdí se samozřejmě, že M. Gorbačov nemohl realizovat ušlechtilé cíle, že se dopustil přehmatů, že mu v tom zabránili i »demokraté«.

Jsmě přesvědčeni, že je všechno mnohem složitější, že nynější »demokraté« mu nikdy nečinili potíže, a víc než to, táhli společně zajeden provaz, maskovali pouze svoje styky a záměry.

Odvolám se na výroky tajemníka proslulé meziregionální poslanecké

skupiny, demokrata Murašova. Již na počátku r. 1990 ve Washingtonu přiznal, že M. Gorbačov nejenže skrytě podporoval jejich skupinu, nýbrž, že byl dokonce iniciátorem řady jejich akcí. (Washington Post, 6. února 1990.)

Pro taková tvrzení jsou všechny důvody. Gorbačov byl skutečně velký diletant, bezmocný teoretik, neschopný praktik a bezzásadový politik. Člověk ustavičného lavírování, ústupků, přehodnocování a »chvostismu« i nepředvídatelných činů. Nesporné je tomu tak, a my to nevyvracíme.

Nebudeme popírat ani názory západních odborníků o politickém umění M. Gorbačova »dosahovat úspěchů na základě své nedůslednosti«. Za něho skutečně, podle jejich tvrzení, veškerá zahraniční politika představovala pět let trvající sérii nevýhodných ústupků a změn orientace, o nichž mohl Západ jenom snít za časů nebožtíka Brežněva. (Washington Post, 1990, 18. února.) Tyto soudy však neodhalují veškeré hlubinné procesy, motivaci pohnutek a činů prezidenta.

Komise znovu prohlašuje, že základem rozvracení země je stranické renegátství M. Gorbačova a jeho blízkého okolí, které potom přerostlo v otevřenou zradu zájmů všeho lidu a státu.

Když se zřekl ideje socialismu a vytkl si za cíl její zmaření, M. Gorbačov si jistě uvědomoval, že uskutečnit tento záměr je možné jedině likvidací Sovětského svazu, neboť za sedmdesát let sovětské moci se náš stát stal ztělesněním této ideje. A bez likvidace tohoto státu nebylo možné zlikvidovat samotnou ideu. M. Gorbačov jako maniak s nárokem na svůj globální mezinárodní význam vstoupil na tuto cestu, neohlížeje se na lidské, materiální a duchovní ztráty a destrukce. Stal se v dějinách lidstva ne již druhým, ale dokonce prvním Herostratem.

Obviňujeme bývalého prezidenta SSSR právě ze záměrné zrady.

Na potvrzení toho navrhuji obrátit se k faktům v jejich chronologické posloupnosti.

Jako vedoucí pracovník v Stavropolském kraji nevykonal M. Gorbačov nic kloudného pro rozmnožení jeho bohatství. V paměti utkvěla jenom »ipatovská metoda« sklízně úrody. Veškerou průměrnost a bezobsažnost kompenzoval pochvalným vystupováním a zdravicemi na adresu bývalého generálního tajemníka Leonida Brežněva, přičemž v tomto směru soutěžil s E. Ševardnadzem.

Nepřinesla prospěch ani práce Gorbačova ve funkci tajemníka ÚV KSSS pro zemědělství od roku 1978 do roku 1985. Na celé čáře zkrachoval potravinový program, u jehož počátku on stál. Zemědělství se dostalo do ještě většího úpadku.

Zkrachoval systém kontroly kvality výrobků i protialkoholová kampaň. Nesplněné zůstaly sliby, že do roku 2000 bude mít každá rodina samostatný byt nebo dům. Nesplněné zůstaly i četné další sliby.

V roce 1985, když stanul u kormidla strany, vyhlásil M. Gorbačov kurs na urychlení sociálně ekonomického rozvoje na základě vědeckotechnického pokroku. Tento kurs se setkal ve straně a mezi lidem s hlubokým pochopením. Přivedl však k rozporným výsledkům, protože maskoval opuštění zásad socialistického hospodaření. Došlo k jeho záměně pochybnými kampaněmi »úplného chozraščotu«, »samostatnosti«, »samofinancování«, »urychleného rozvoje«, zvrácenými způsoby kooperace, které umožnily rozbušení »stínové« ekonomiky, která srostla se státními strukturami. Za nimi přišli soukromníci, pracující podle zásady »urvi, co můžeš, dokud máme Gorbačova«.

V roce 1987 M. Gorbačov a jeho blízké okolí začali mluvit o regionálním (republikovém) chozrasčotu a plánování, jež se staly oním »trojským koněm«, který rozvrátil svazový stát.

Roku 1990 započala orientace na trh, odstátnění a privatizaci. Jejich realizace však jenom zhoršila hospodářskou situaci v zemi. Rostly deficity a inflace, která v r. 1990 dosáhla do té doby nevídaných rozměrů - dvaceti procent!

Podle výsledků r. 1990 Sovětský svaz poprvé za poválečné období, v mírových podmínkách, zaznamenal snížení průmyslové výroby a produktivity společenské práce. Chaos v hospodářství stále více zachvacoval zemi.

V roce 1991 snížení objemu výroby dosáhlo osmi až deseti procent. Podle hodnocení mnohých vědců, specialistů, ekonomika země byla vržena o patnáct až dvacet let nazpět. Masové zbídacení lidu bylo již naprosto zřejmé.

Dějiny samozřejmě zhodnotí gorbačovskou perestrojku s obsahem, který on do ní vkládal. My vyjádříme svůj názor.

Byl to dobrodružný podnik obrovského rozsahu, záměrná politická avantýra, podvod. Jejím prostřednictvím M. Gorbačov, A. Jakovlev, E. Ševardnadze si z návodu svých západních pánů vytkli za cíl zničení velkého státu a v něm vlády lidu.

Nemůžeme souhlasit s tím, že tato perestrojka neměla a nemá koncepci, strategii a taktiku. Měla je a dají se nazvat jedním slovem: likvidace.

A jestli M. Gorbačov tvrdí, že sám nevěděl, a že nikdo nevěděl, jaký bude konečný výsledek perestrojky, pak to nedokazuje, že nepomýšlel na rozvrácení a zničení vlasti.

M. Gorbačov to věděl a plánoval to. On prostě nepředvídal všechny důsledky a rychlost tohoto rozpadu. Proto hlavním zločinem, kterého se dopustil Gorbačov se svými spřeženci, je to, že záměrně připravili porážku Sovětského svazu a Varšavské smlouvy ve »studené válce« s USA a NATO. Podařilo se jim toho dosáhnout záměrným vytvořením podmínek ve spolčení s vedoucími činiteli USA a dalších zemí Západu, podmínek jak v samotném Sovětském svazu, tak za jeho hranicemi, které způsobily pronikavé vojenskopolitické oslabení SSSR a rozpad organizace Varšavské smlouvy.

Poté přivodili kapitulaci SSSR před NATO s jejími podmínkami a odevzdali naši zemi pod kontrolu cizích států.

O záměrném zničení naší veliké vlasti svědčí řada faktů. V poslední době, když se M. Gorbačov rozhodoval o nejdůležitějších momentech vnitřní a zahraniční politiky, přestal se fakticky ohlížet a radit s lidem, se stranou, zákonodárnými orgány, s významnými vlastenecky orientovanými vědci. Tak neexistovala porada o sjednocení Německa, lhůtách odchodu našich vojsk ze zemí Východní Evropy, o sankcích proti Íránu a k válce v Perském zálivu. A navíc, jestli se na 28. sjezdu KSSS hovořilo pouze o možnosti soukromého vlastnictví, založeného na vlastní práci, pak M. Gorbačov ignoroval jeho usnesení a potvrdil primát soukromého vlastnictví vůbec, tedy kapitalistického. A v rozporu s dokumenty nejvyššího stranického fóra zamítl proto zajištění priority společenského vlastnictví.

Přestože na referendu 17. března 1991 zdrcující většina sovětských lidí se vyjádřila pro zachování Svazu sovětských socialistických republik, Gorbačov zavrhl vůli lidu a vstoupil v jednání o novém státním útvaru, Svazu sovětských suverénních republik.

Je možné uvést velký počet podobných případů.

V zájmu zničení velmoci a vlády lidu začala na plné obrátky pracovat mašinerie morálního a ideového rozkladu a ohlupování sovětských lidí. Mnoho věcí se čerpalo z programů, rozpracovaných CIA v USA ještě za studené války. Dostaly se do oběhu mlhavé jakovlevské slogany, nemající nic společného se zájmy pracujících, jako »víc demokracie - víc socialismu«, »socialismus s lidskou tváří«, »všelidské hodnoty« atd.

Jako nejzoubejnější nástroj se však projevil gorbačovský »socialistický pluralismus«. Ještě před rozpadem SSSR jeden z významných sovětologů USA, Wildawski, poznamenal se značným ulehčením, že protáhne-li se pluralizace socialismu ještě o několik měsíců, nebude zapotřebí žádných vojenských akcí proti socialistickému bloku.

Toto tvrzení nebylo nepodložené. Opíralo se o analýzy západní sociologie a výzkumných institucí CIA, které dokázaly, že politický pluralismus je bezesporu efektivním nástrojem decentralizace a rozpadu státu.

Zavedený do socialistických zemí, vykonal své dílo.

Je zde třeba jen dodat, že politický pluralismus zase nebyl chybou nebo omylem M. Gorbačova. O jeho rozkladné síle věděl z analýz naší situace, ale záměrně ho využil.

Na to také M. Gorbačova upozorňovali naši dřívější přátelé ze socialistického bloku. Ti naprosto nemohli souhlasit s »glasností«, jak se u nás projevovala, přesněji řečeno, s její záměnou otevřeným hanobením a nezaslouženým zneuctí váním sovětské reality, složitě, ale také hrdinské minulosti našeho lidu.

Nebudu se nyní podrobně zabývat dokazováním a objasňováním destrukčních výsledků Gorbačovovy politiky. Jsou zřejmé: rozpad socialistického tábora, Sovětského svazu, národnostní konflikty, přecházející v občanskou válku, násilná biologická smrt, přesněji řečeno, smrt z hladu mnoha lidí, diskriminace na základě národního a etnického původu. To všechno se mohlo stát na rozvalinách, způsobených obrovskými otřesy.

Dovolím si zde uvést pouze několik výroků o politice M. Gorbačova od významných politických, náboženských a vědeckých představitelů, kteří zdaleka nesympatizují se socialismem.

Indický náboženský činitel Bhagvan Radžniš již v roce 1988 řekl, že M. Gorbačov bude znamenat konec komunismu v Sovětském svazu, že je reakční a přinese lidstvu velké útrapy. (Literaturnaja gazeta, 17. května 1989, s. 9.)

Bývalý prezident USA R. Nixon, který byl v Sovětském svazu v dubnu r. 1991 prohlásil, že reformy M. Gorbačova odpovídají víc národním zájmům USA než SSSR, který se nachází nad propastí. (Time, 1991, Izvestija, 1991, 17. 4., s. 5.)

J. Kirkpatricková, která byla dlouho představitelkou USA v OSN, spolu s dalšími politiky prohlásila o reformách v SSSR: »Těžké je dívat se na Sovětský svaz po posledních pěti letech...« (Washington Post, 13. 2. 1990.)

Známý politický činitel a analytik USA, Joshua Murawczyk dospěl k pevnému přesvědčení, že M. Gorbačov je komunistický disident jako byl třeba Jugoslávec Milován Djilas a že jeho politika nejenže hraničí s renegátstvím, ale že je otevřenou zradou.

Skutečně je tomu tak. Zbývá nám dodat, že M. Gorbačov se dávno stal agentem Západu a jeho rozbíječská politika se utvářela nejen pod vlivem styků s lídry USA, Anglie, SRN a dalších zemí NATO, ale také západních rozvědek.

GENOCIDA LIDU

To, čeho imperialismus nemohl dosáhnout v časech přímé agrese proti SSSR a »studené války«, podařilo se mu později s pomocí agenta M. Gorbačova a hrstky jemu podobných darebáků a nohsledů, stojících u kormidla státu a strany. Zdá se, že dokonce ani Západ neočekával takový úspěch, který se i pro něj stane tragédií, tragédií pro celý svět. Nejzřetelněji se to projeví na počátku XXI. století.

A zatím v důsledku Gorbačovova kursu, převzatého a znásobeného nynějšími ruskými a dalšími republikovými vládami, je odsouzeno k vymírání hladem celé pokolení sovětských lidí, kteří uhájili nezávislost naší vlastí ve druhé světové válce.

Více než sedmdesát procent obyvatel se octlo pod hranicí chudoby. Jsme svědky skutečné genocidy lidu, odsouzeného k fyzickému vyhlazení na základě ztráty normální kalorické výživy.

Poprvé v poválečném období je za míru zjištěn úbytek obyvatelstva v Rusku o více než 160 tisíc lidí.

Lidé umírají, přivedeni k naprostému zoufalství sociálními podmínkami, způsobem existence. V roce 1991 v Rusku bylo spácháno 39 tisíc sebevražd, z toho 8 tisíc ženami. V minulém roce 1992 počet sebevražd přesáhl 43 tisíce.

Zločinnost se stala národní pohromou.

Roku 1991 bylo spácháno 2 milióny 783 tisíce zločinů, v roce 1992 - dva milióny 760 tisíc.

V důsledku zavraždění zahynulo v roce 1991 přes 16 tisíc lidí, a v minulém roce již 23 600. Tak máme za jeden rok jednou a půlkrát více ztrát než za deset let války v Afghánistánu,

K nim je třeba připočítat 36 tisíc lidí, kteří v Rusku r. 1992 zahynuli v autonehodách a 200 tisíc zraněných.

Počínaje rokem 1988 více než sto tisíc lidí zahynulo v národnostních konfliktech.

Na pokraji hlubokého úpadku se nachází věda, umění, kultura, mravnost. Pojmy jako čest, povinnost, svědomí, odpovědnost byly zaměněny chamtivostí, kultem násilí a sexu, příživnictvím a otevřeným hulvátstvím. Není na tom nic divného, když nám vnucují žok peněz jako měřítko smyslu lidského života.

Ale nejenom Svaz, každá republika sklízí plody zhoubné perestrojky. Začal je sklízet celý svět.

VĚROLOMNÁ REVIZE VÝSLEDKŮ DRUHÉ SVĚTOVÉ VÁLKY

M. Gorbačov zavrhl historické Jaltské dohody a svévolně provedl revizi výsledků druhé světové války. Jím a s jeho pomocí byl zlikvidován socialistický systém a dále následovalo nové rozdělení mapy Evropy, která byla potvrzena v Helsinských úmluvách. Neexistuje více jednotný Svaz, Československo ani Jugoslávie. Svět, který měl dříve dva póly a byl jimi vyvážen, ztratil jeden z nich, opouští svou dráhu a může se zřítit do propasti. Americká bota mezinárodního čteníka při absenci druhé supervelmoci pod vlnkou

amerikanizované OSN deptá nestoudně Irák, přišlápla Jugoslávii, Somálsko, celý arabský svět a zítra může vstoupit do Pobaltí, Polska, do Čech a do Ruska. A jestli v Sovětském svazu jsme M. Gorbačov nikdy a naprosto oprávněně nepovažovali za mírotvorce, jsem přesvědčen, že podobně se brzy odhalí i v ostatním světě. A čím dříve toto prozření nastane, tím lepší to bude pro celé lidstvo.

NESLYCHANÉ PORUŠENÍ MEZINÁRODNÍCH KONVENCÍ. ZLOČINNÁ DOHODA

Dovolte mi, slavný soude, uvést ještě fakta o přímé zradě zájmů lidu a naší země M. Gorbačovem, o přímém porušování ústavy SSSR a dalších zákonů, kterého se dopustil.

1. června 1990 bývalý ministr zahraničních věcí SSSR E. Ševardnadze a státní tajemník USA J. Baker podepsali dohodu mezi Svazem sovětských socialistických republik a Spojenými státy americkými o linii rozhraní mořského prostoru. Dohoda byla podepsána v době setkání dvou prezidentů, M. Gorbačova a G. Bushe ve Washingtonu.

Stejného dne si E. Ševardnadze a J. Baker vyměnili nóty a vyjádřili souhlas »vzít na sebe povinnosti vyplývající ze zmíněné dohody dříve než vstoupí v platnost, počínaje 15.červnem 1990«, tj. ještě do ratifikace dohody v parlamentech obou zemí.

Podobná procedura stanovení platnosti dohody je neslychaným porušením celé řady mezinárodních konvencí a rovněž článků 108 a 113 ústavy SSSR, v nichž je zakotveno, že vymezení státní hranice SSSR patří výlučně do kompetence Sjezdu lidových poslanců SSSR a že se mezinárodní dohody ratifikují a vyhláší Nejvyšším sovětem SSSR.

Jedná se o to, že bylo USA přiděleno mořské území v Beringově moři o celkové ploše 51 tisíc čtverečních kilometrů, které nikdy Spojeným státům nepatřilo.

Tohoto zločinu se M. Gorbačov spolu s E. Ševardnadzem dopustili bez vědomí lidu a nejvyšších zákonodárných orgánů státu. Dokumenty, které z jednání vzešly, nebyly otištěny v sovětském periodickém tisku a nebyly oznámeny ani v oficiálních vládních pramenech. Teprve za čtyři měsíce se objevil krátký komentář v časopise »Meždunarodnaja žizň« a poté o nich začali mluvit lidoví poslanci SSSR. Nehledě na to, M. Gorbačov nepředložil dohodu k ratifikaci Nejvyššímu sovětu SSSR.

Naše komise předává soudu kopie dohody a také nót mezi E. Ševardnadzem a J. Bakerem. Moji kolegové experti vám, vážení soudci, podají jejich podrobný rozbor, odhalí jejich protistátní, protiústavní podstatu.

Mým úkolem je připomenout, že v důsledku této machinace naše země ztratila nejen značné mořské území, ale současně také víc než 150 tisíc tun každoročního výlovu hodnotných druhů ryb (což činí 10 procent celkového ročního úlovku v SSSR) a část jednoho z nejbohatších naftových nalezišť na světě, jehož zásoby jsou podle odhadů větší než jsou zásoby Kuvajtu.

Zločinnost této machinace nás nutí předpokládat, že nebyla provedena v roce 1990, kdy skončila »studená válka« a mezi dvěma supervelmocemi byly nastoleny normální vztahy, ale poté, kdy Sovětský svaz utrpěl krutou porážku v jakési válce se Spojenými státy, za kterou musel zaplatit především svým územím.

K naší velké lítosti, jakkoli trapné je si to přiznat, utrpěli jsme další porážku

v zahraniční politice díky zradě.

Po hanebném čachru cara Alexandra II., který prodal Aljašku Američanům za pakatel v roce 1867, ani jedna vláda našeho státu, ani ruská, ani sovětská se nesnížila k uzavření podobné územní dohody. Dohodu o koupi a prodeji Aljašky, uzavřenou carským samoděržavím v tajnosti před ruským národem, vysvětlují korupcí úředníků a členů rodiny cara Alexandra II.

Jsou důvody k tvrzení, že jednou z pohnutek červnové úmluvy z roku 1990 bylo stejné úplatkářství.

JEŠTĚ JEDNA ZRADA VLASTI

Kořistnictví M. Gorbačova a E. Ševardnadze, jejich odporné patolizalství před Západem, úsilí proslavit se jako reformátoři světového formátu a vejít do světových dějin vytlačily a anulovaly primární národní zájmy naší země, její bezpečnosti. V období jejich vlády se nevidaným způsobem rozvinul proces paralyzování úlohy státu v zahraniční politice, ochromení obranyschopnosti a porušování suverenity a územní celistvosti naší vlasti.

Můžeme jen litovat, že tuto politickou linii nyní převzal prezident Ruska a že ji aktivně provádí ruské ministerstvo zahraničí.

V roce 1987, zjednání směřujícího k podepsání dohody mezi SSSR a USA o likvidaci raket středního a krátkého doletu, dopustil se M. Gorbačov a E. Ševardnadze ještě jedné zrady národních zájmů. Zahrnuli do výčtu sovětských raket, které měly být zničeny, aniž se poradili s vojenskými a jinými odborníky, rakety s operativně taktickým určením, SS-23 neboli komplex »Oka«, jež byly součástí výzbroje našich pozemních vojsk a byly nejlepší ve světě.

Tyto rakety svými parametry nepatřily mezi určené k zničení, nedosahovaly doletu 400 km. I kdyby se dosáhlo dohody o jejich likvidaci, pak jedině současně se zničením amerických raket podobného typu. Ty však, na rozdíl od našich, zůstaly nedotčené.

Podle svědectví generálního konstruktéra komplexu »Oka« S. Nepobedimého neměli Američané nic srovnatelného s naším komplexem. Rozpracovávali intenzivně technologii, na kterou bylo určeno více než sto miliónů dolarů. Proto se všemožně snažili dosáhnout likvidace raket SS-23.

Během svého pobytu státní tajemník USA G. Shultz v Moskvě v dubnu 1987 získal nečekaně pro vojenské odborníky od M. Gorbačova a E. Ševardnadze souhlas k zahrnutí komplexu »Oka« mezi rakety, které mají být zničeny.

Protesty důstojníků generálního štábu ozbrojených sil SSSR a konstruktéra S. Nepobedimého byly zamítnuty a rakety zničeny. Spolu s nimi bylo zničeno 106 samochozných bojových nabíjecích zařízení. Bojeschopnosti naší armády tak byla zasazena drtivá rána. Přímá materiální ztráta pro zemi přesahovala 4 miliardy rublů. Navíc se zařízení likvidovala otevřeným způsobem (explozemí), čímž došlo k vážnému ohrožení ekologie.

Tak naše země v důsledku diletantství, patolizalství a zrady M. Gorbačova a E. Ševardnadze utrpěla nevidanou ztrátu, zatímco Američané získali nesmírnou výhodu. Podle mínění novináře S. Talbota USA dostaly komplex »Oka« »na stříbrném podnose« nebo, jak se vyjádřil, »jen tak mimochodem«.

Bývalý náčelník generálního štábu, maršál Sovětského svazu A. Achromejev vyprávěl, že tento zrádný čachr provedli M. Gorbačov a E. Ševardnadze bezprostředně a bez účasti kohokoli z vojenských odborníků ze sovětské strany. Ještě k tomu dodal: »Vojenské vedení tím bylo rozhořčeno.

Žádné rozumné objasnění, které by se týkalo závaznosti jednostranné likvidace raket »Oka« jsme od ministerstva zahraničí neobdrželi... Pokusy vojenských činitelů vrátit se k otázce o »Oka« před podepsáním smlouvy byly všemožně odráženy, až po vyhrožování příslušníkům armády, že budou pohnáni k stranické odpovědnosti...« (Viz S. Achromejev, G. Kornijenko, »Očima maršála a diplomata«, Meždunarodnyje otnošenija, 1992, s. 132-133.)

Zmíněné události, které předcházely likvidaci komplexu »Oka«, potvrdil také bývalý náměstek ministra zahraničních věcí SSSR G. Kornijenko.

Teprve nyní, když jsou známy mnohé skutečnosti o zradách M. Gorbačova a jeho přísluhovače E. Ševardnadze, se vyjasňuje, proč jim na Západě vypláceli obrovské honoráře za přednášky a knihy, v nepoměru k výlohám s tím spojeným, proč jim cpali desetitisíce, statisíce dolarů i jiných valut. Všechno za jedno a totéž: za zrazování, za rozbití Sovětského svazu, socialistického společenství.

A zde chci, slavný soude, opět obrátit vaši pozornost na protokol revize fondu M. Gorbačova, jehož členem je E. Ševardnadze. Z protokolu vyplývá, že jen za první polovinu roku 1991 bylo do fondu převedeno zahraničními fyzickými a právními osobami na dobročinné účely: 333 tisíc USD, 62 tisíc německých marek, 1838 anglických liber šterlinků, 5,3 tisíc franků, více než milión jenů, 1 milión rublů a další velké sumy.

Komise pokládá za nezbytné zveřejnit a předložit vám k posouzení i další skutečnost.

Na počátku roku 1991 se prezident SSSR se skupinou doprovázejících osob vrátil po oficiální návštěvě Japonska do Moskvy. Jeho letadlo udělalo krátké mezipřistání v Jižní Koreji. Za besedy s bývalým prezidentem Koreje Ro De U ten předal podle informací, kterými disponujeme, M. Gorbačovovi obálku s šeky na částku 100 tisíc USD, kterou Gorbačov mlčky přijal. Během vyšetřování po tzv. puči (srpen 1991) byly tyto šeky nalezeny vyšetřovateli v dřívější rezidenci prezidenta SSSR a zabaveny.

Podrobné svědectví, potvrzující zdroj získání dolarů, podal Boldin, který patří k blízkému okruhu M. Gorbačova. Vypověděl jmenovitě, že prezidentovi navrhol, aby odevzdal peníze nemocnicím v Brjansku na léčení osob, které utrpěly čemobylyskou havárií, ale že on tento návrh odmítl.

Výpisky z vyšetřovacích protokolů jsme soudu předali.

Zbývá dodat, že o přezdívkce M. Gorbačova »Míška - obálečka« vědí zřejmě nejenom ve Stavropolském kraji, v Sovětském svazu, ale i daleko za hranicemi. Je to hanebné, odporné. Představitel velmoci - a vede si jako nějaký žebrák.

Prokuratura Ruska bohužel už po několikáté, ač má dostatečné důvody pro zavedení soudního řízení s M. Gorbačovem, ač zaznamenala fakt, že obdržel peníze od Ro De U, nepokračuje ani tentokrát ve vyšetřování.

DALŠÍ VELEZRADA

Prezident SSSR jako hlavní hrobař velmoci pouze předstíral, že ji upevňuje, ve skutečnosti se však otevřeně dopouštěl zločinných kroků, vedoucích k její likvidaci.

6. září 1991, když M. Gorbačov zůstával prezidentem SSSR a současně stál v čele Státní rady SSSR, předložil jí k posouzení návrhy usnesení Státní rady 1, 2, 3 na uznání nezávislosti Litvy, Lotyšska a Estonska. Tyto návrhy se připravovaly za jeho bezprostřední účasti. On je obhajoval na zasedání Státní

rady a po jejich přijetí je stvrdil podpisem. Tato usnesení fakticky potvrdila odtržení velké části území od Sovětského svazu, ztrátu řady přístavů, mořského prostoru. Jejich důsledkem byla ztráta obranného štítu země a současně rozvrácení ekonomiky, dopravy jak SSSR, tak i pobaltských republik.

V čem tu je podstata gorbačovské nezákonnosti? Pojďme se ještě jednou podívat na usnesení přijatá Státní radou SSSR. Jsou pro každou ze tří pobaltských republik typická.

V prvním bodě se praví - uznat nezávislost ohledně Lotyšska, Litvy, Estonska.

M. Gorbačov a členové Státní rady dobře chápali průhlednost vlastní zvůle a svémocného jednání, proto nenazvali usnesení »0 odchodu republik ze Svazu«. Jejich odchod zamaskovali uznáním nezávislosti.

Celá věc je v tom, že podle článku 76 ústavy SSSR každá svazová republika byla a je suverénním státem. Její suverenita je zakotvena také v republikových ústavách. Na základě článku 72 ústavy SSSR má každá svazová republika právo svobodného odchodu z SSSR.

Avšak podle zákona SSSR ze 3. dubna 1990 »0 postupu při řešení otázek, spojených s odchodem svazové republiky z SSSR« musí se tento odchod řešit referendem. A pouze tehdy, když dvě třetiny dospělého obyvatelstva s ním souhlasí, nabude toto rozhodnutí právní platnosti.

Jak je známo, ani v jedné z pobaltských republik se takové referendum nekonalo. Nacionalističtí separatisté věděli, že by v něm nezískali podporu. Proto byla referenda nahrazena dotazy nebo v právním smyslu bezvýznamným »hlasováním pro nezávislost«.

Je známo, že Nejvyšší sovět Litevské SSR 10.-12. března 1990 oznámil »obnovení nezávislosti Litevského státu« a ohlásil skončení platnosti republikové a svazové ústavy na území Litvy.

Mimořádný třetí Sjezd lidových poslanců SSSR zrušil ne ústavní rozhodnutí parlamentu republiky, poznamenal, že ignorovalo politické, sociálně hospodářské, územní, právní a další problémy, které při tom vznikly. Hrubě byly porušeny články 74 -75 ústavy SSSR.

Nařízení nejvyššího zákonodárného orgánu státu není zrušeno a má nejvyšší právní platnost. Bylo proto dalším faktorem, který bránil Státní radě SSSR přijmout uvedené rozhodnutí o Litvě.

Nejen to. Mimořádný třetí sjezd uložil prezidentovi, před přijetím odpovídajících rozhodnutí v dané otázce, ochranu zákonných práv každého člověka, žijícího v Litvě, stejně jako dodržení práv a zájmů SSSR a rovněž svazových republik na území Litevské SSR.

Toto rozhodnutí M. Gorbačov nejenže neprovedl, ale demonstrativně je zavrhl. Třebaže navenek, pro zdání, sám prezident SSSR 14. května 1991 prohlásil o deklaraci Nejvyššího sovětu Lotyšska, že nemá právní moc a uznal neplatnost rezoluce Nejvyššího sovětu Estonské SSR »0 státním statusu Estonska« z 30. března 1990.

Rezoluce o uznání nezávislosti Lotyšska, Litvy a Estonska nejsou zákonnými akty také proto, že byly přijaty nekompetentním orgánem - Státní radou SSSR. Tato rada nebyla zákonodárným orgánem země a v soulase s ústavou SSSR nemohla proto přijímat rozhodnutí o změnách území státu, o jeho zřízení atd.

Hrubá porušení ústavy a dalších zákonodárných aktů Svazu SSR, která jsem uvedl, zpochybňují odpovědnost každého člena Státní rady SSSR, který

se účastnil posuzování a přijetí neústavního Usnesení Státní rady 1, 2 a 3 ze 6. září 1991 o Lotyšsku, Litvě a Estonsku.

Dnes vám, slavný soude, klademe otázku o odpovědnosti M. Gorbačova.

Podle mínění komise on tehdy v září r. 1991 se opět dopustil zrady naší vlasti, což je zločin, kvalifikovaný v článku 64 trestního zákona RSFSR.

Na čem se zakládá takové hodnocení?

Za prvé je zřejmé hrubé porušení celé řady zákonů, které bylo záměrné. Když M. Gorbačov předkládal návrhy na řešení k posouzení Státní radě, aktivně se účastnil jejich posuzování, stvrzoval rozhodnutí svým podpisem, určitě věděl, že jeho činy odporují ústavám a dalším zákonodárným aktům.

Za druhé, prezident M. Gorbačov byl povinen, vzhledem ke svému služebnímu postavení, v souhlase s článkem 1273 ústavy SSSR, vystupovat jako ručitel ústavy a zákonů SSSR, státní celistvosti, suverenity a obranyschopnosti země. On však vědomě porušil svoji přísahu a zákony.

Za třetí, existuje příčinná souvislost mezi jeho porušováním zákonitosti a mezi jeho důsledky. Činy M. Gorbačova způsobily protiústavní odtržení od země celých velkých území, porušení suverenity, obranyschopnosti a rozpad ekonomiky.

ÚTĚK Z KREMLU

Na začátku září 1991 následovalo rozeznání sjezdu lidových poslanců prezidentem. Mnozí si pamatují, jak a v jaké situaci k němu došlo. Lidové poslanci SSSR byli zrceni psychologicky, morálně a mnozí také fyzicky po známých událostech ze srpna.

Prezident M. Gorbačov vzal na sebe hlavní úlohu při rozeznání sjezdu a přesněji řečeno, v zločinném spiknutí proti němu. S porušením ústavy SSSR a jednacím řádu sjezdu lidové poslance od sebe oddělili, »zpracovali« je v zastupitelských úřadech republik, kde každé skupině zvlášť vnutili usnesení, předem připravená M. Gorbačovem a dalšími prezidenty. Po jejich přijetí sjezd fakticky skončil svou činností. Začal masový rozklad svazových struktur.

Vrcholem zrady M. Gorbačova bylo jeho renegátství a útěk z Kremle po 8. prosinci r. 1991.

Komise dobře chápe veškerou složitost a tragismus situace v zemi, jak k ní došlo v tom období. Předáci tří republik, Ruska, Ukrajiny a Běloruska, tajně a v rozporu s vůlí lidu jako zloději v Bělověžském národním parku podepsali úmluvu o zániku Svazu SSR, o neplatnosti smlouvy z roku 1922, na jejímž základě byl vytvořen Svaz. Úmluva Jelcina, Kravčuka a Šuškeviče měla zjevně zločinný charakter a zůstává zločinem.

Hrubě pošlapali ústavu SSSR a republik, zákon SSSR »0 způsobu řešení otázek, spojených s odchodem svazové republiky z SSSR« a řadu dalších zákonodárných aktů. A co je nej důležitější: popřeli vůli většiny lidu, vyjádřenou v referendu 17. března 1991 žít ve společné rodině národů.

A jak zareagoval na nezákonnost a přesněji, na otevřenou zvlášť prezident SSSR, ručitel svazové ústavy M. Gorbačov? Jaké podnikl kroky pro záchranu vlasti? Žádné, kromě pustého žvanění a jalových prohlášení. Neobrátil se ani k lidu, ani k armádě, nesezval lidové poslance Svazu, třebaže poslanci v souhlase s článkem 110 ústavy SSSR sebrali nezbytný počet podpisů pro konání mimořádného sjezdu. Podpisy mu byly předány, ale on odmítl splnit jejich prosby a požadavky. Není na tom nic udivujícího. Bělověžské spiknutí M.

Gorbačovovi plně vyhovovalo, udělal jím poslední tečku za záměrným rozložením a zničením SSSR. Toto spiknutí nejenže mu vyhovovalo, on k němu směřoval, a zvláště aktivně od dubna roku 1985. Zhroucení východoevropského bloku zemí, zamítnutí Helsinských dohod, vyvolání potupného útěku našich vojsk z Evropy, ostudné vydání prostoru v Beringově moři, odtržení Pobaltí - to jsou jen etapy obrovské zrady M. Gorbačova. Bělověžská úmluva, to je zločin ne pouze Jelcina, Kravčuka, Šuškeviče, ale také Gorbačova a také on za něj musí nést odpovědnost spolu s nimi.

K Bělověžské dohodě nemuselo dojít, kdyby M. Gorbačov zaujal pevnou a rozhodnou pozici k zamezení separatismu a běsnění hnusného nacionalismu, který zachvátil periferie Svazu. Ač dostal obrovskou podporu, vyjádřenou lidem v referendu 17. března r. 1991, nevyužil jí, nýbrž zbavil ji účinnosti, zmařil ji. Místo rozhodné redukce nafouklého »centrálního« státního aparátu, místo ústavního rozdělení moci mezi ním a republikami, zdůrazňujeme - rozdělení moci na zákonném podkladě - Gorbačov se záměrně uchýlil k uzavření nové svazové smlouvy, pro zemi zhoubné. V důsledku toho posílil odstředivé síly, které vyvolaly nevidaný rozklad a hromadné útrapy, bídu lidu, občanskou válku.

ZRADA MUSÍ BÝT POTRESTÁNA

Když zrádce vykonal svou černou práci, odešel ze scény, ale opět, jak tomu bylo již mnohokrát, obvinil z rozkladu jiné, národ samotný, ale ne sebe.

Cynicky se vysmíval lidu, jeho dějinám, přehlížel a nenáviděl všechno, co bylo sovětským lidem drahé, co připomínalo a hovořilo o velikosti národa, o jeho vítězstvích.

Jenom maniak, jenom velký ničema bez poslední kapky studu a svědomí mohl souhlasit s tím, aby se stal čestným občanem

31

Berlína náhradou za hrdiny boje s fašistickým morem, vyškrtnuté z tohoto seznamu.

Jestli v letech německé okupace Stavropolska M. Gorbačov jako chlapec škubal a připravoval husy pro hitlerovce, později, když se stal prezidentem SSSR a současně »lepší Němcem«, »oškubal« a rozložil jednotný Sovětský svaz pro Německo a pro celý Západ, zničil jeho moc a velikost.

Tato zrada musí být potrestána. O míře a formách odpovědnosti nám dovoluňte, slavný soude, vyjádřit se po prozkoumání materiálů, které jsme vám předložili.

Děkuji za pozornost.

ČESKÉMU ČTENÁŘI

Konečně!

Konečně se dovídáme pravdu o Gorbačovovi. O jeho hanebné úloze v rozpadu socialistického společenství a v likvidaci SSSR. Konečně se můžeme blíže seznámit s tím, jak k tomu vlastně došlo: s pozadím toho, co přivedilo tak strašnou a neodčinitelnou katastrofu. Bezprostředně postihla i naši zemi, český a slovenský národ. Ve svých důsledcích je globální: týká se všech, kdo věřili, že z aury Velkého října vzejde budoucnost nové lidské pospolitosti, v níž -

řečeno s Karlem Marxem - budou panovat zásady osvobozené práce a míru.

Rána dýkou do zad byla nečekaná. Kdo by tušil, že přijde z Kremlo, že ji úkladně zasadí sám generální tajemník ÚV KSSS ?! Navíc ve chvíli, kdy Rubikon byl překročen. Nejtěžší boje, které si vyžádaly obrovské oběti, patřily minulosti. Pravda, některé rány byly ještě živé. Vše už však nasvědčovalo tomu, že další vývoj přes vážná nebezpečí hrozící lidstvu bude určovat socialismus. Nezvratně! S překonáním odvěkých třídních antagonismů, národnostních a rasových konfliktů, s potlačením nejhrubších forem dravého a bezohledného egoismu, živého institucí soukromého vlastnictví, vyvstala před socialismem jedinečná historická šance: jednoznačně prokázat svou převahu nad kapitalismem, dát příklad skutečného lidství a demokratismu.

Vše záleželo už jen na tom, jak se budou základy socialistického společenského zřízení upevňovat; nakolik tvořivě, cílevědomě a vytrvale se bude pracovat, aby byly zvládnuty úkoly, které nastolovala doba; s jakou rozhodností dokáže nová společnost ufeájit svou existenci, zajistit svou bezpečnost.

Naděje

Nástup Michaila Sergejeviče Gorbačova byl právě v tomto směru slibný. Hned v prvních vystoupeních po zvolení generálním tajemníkem (1985) nenechal nikoho na pochybách, že nemíní trpět nic, co by mohlo kompromitovat velkou myšlenku socialismu, jeho, jak s oblibou říkal, »morální náboj«. Ostře kritizoval byrokratismus, úplatkářství a korupci všeho druhu, zneužívání funkcí a projevy nezákonnosti a bezpráví. To se pochopitelně setkalo s širokou odezvou doma i za hranicemi. Lidé oddaní socialismu přivítali zejména, s jakým důrazem obracel pozornost odpovědných orgánů k osvojení leninských zásad řízení, ke změnám myšlení poplatného překonaným obdobím, k dynamickému rozvoji ekonomiky s co nejširším uplatněním výsledků vědeckotechnické revoluce, k vytváření podmínek všestranného rozvoje lidské osobnosti, reálné socialistické demokracie, státní správy, které se účastní lid a jež slouží lidu.

S napětím byly očekávány závěry prvního setkání M. Gorbačova s R. Reaganem. Představitel SSSR nezklamal. Byl si v té době vědom úlohy své země, její odpovědnosti za světový mír, toho, že je oporou a nadějí osvobozeneckých protiiperialistických sil. Nedal se zastrašit žádným vydíráním a vyhrožováním. »Jednota a bezpečnost zemí socialistického společenství,« řekl v Praze, když se vracel z Islandu, »je pro nás, pro KSSS, politickou prioritou. Musíme se co nejrozhodněji postavit proti plánům USA na rozpoutání 'hvězdné války' a na likvidaci socialismu. S jeho zánikem by došlo i k zániku lidstva.«

To byla jasná řeč. A povzbudivá. Zdálo se, že Gorbačov pochopil logiku »studené války«, kterou USA zahájily v roce 1947 tzv. Trumanovou doktrínou k »zamezení komunismu kdekoli ve světě«. Richard Nixon, proslulý svým antikomunismem, varoval ještě v roce 1988 (!) Američany před Gorbačovem: »Vůdce s takovými schopnostmi a s takovou obratností bude při mobilizaci lidu proti jakémukoli pokusu srazit sovětskou říši na kolena ještě úspěšnější než Stalin.«

Maska

Ale už v době, kdy bývalý americký prezident psal tyto řádky, mj. i proto, aby upozornil na »nevhodnost« Reaganových vystoupení o komunismu jakožto »omylu dějin« a o SSSR jako »d'ábově říši Zla«, bylo vše jinak! Představa o Gorbačovovi jako »silném a energickém muži«, který uhájí socialismus před jeho nepřáteli a zároveň jej pozvedne k »žádoucím výšinám«, neodpovídala skutečnosti. Byla maskou, kterou si Gorbačov nasadil, aby uskutečnil bezprecedentní zradu na socialismu, díle Velkého října a poválečných revolučních přeměn. Slyšeli jsme nedávno z Bonnu, kde bývalý ministr zahraničních věcí H. D. Genscher slavil své sedmdesátiny, že tam »hráli s Gorbačovovou kartou od samého začátku.« »Prozíravý« Genscher prostě a jednoduše s Gorbačovovou zradou počítal, vsadil na Gorbačova jako na svého koně. A vyhrál.

Genscher měl vždy ve zvyku přeceňovat svou »historickou úlohu«. Zdá se však, že věděl více, než běžní smrtelníci a že jeho »sázka« nebyla sázkou do loterie. Náhodné nebylo ani to, jak se nad Gorbačovem rozplývala »železná dáma«, premiérka Velké Británie, M. Thatcherová. Nebo jakého povzbuzení se představiteli »říše Zla« dostávalo od určité doby ve Vatikánu! Masku si ovšem Gorbačov ponechal až do konce. Musela mu být stržena. Tuto operaci představuje obžalovací řeč před inscenovaným soudem v Moskvě roku 1993, jak ji našemu čtenáři v českém překladu prostředkujeme. Pravda, jak je z data zřejmé, s jistým zpožděním. Neomlouváme se za to. Informační bariéra, kterou nynější režim vytvořil, aby zahladil všechny stopy, z nichž by bylo zřejmé, jak se defacto zrodil, je téměř nepropustná. Řeč V. I. Iljuchina, dnes poslance ruské Dumy, se nám dostala do rukou št'astnou náhodou. Považujeme za povinnost s ní seznámit českého čtenáře aspoň v tom rozsahu, kterým disponujeme a který je, žel, značně omezený. Nepochybujeme, že se tento jedinečný a podle našeho názoru neobyčejně cenný dokument setká s patřičným zájmem.

Naše »pátá kolona«

Vždyť u nás se snad o pravém Gorbačovovi, Gorbačovovi bez masky, ví velmi málo, vlastně nic. Má dosud své stoupence a advokáty. Velká část veřejnosti je, pravda, po tom všem, co se stalo, jak Gorbačov dopadl, jak nařiká u »rozbitých necek«, abychom použili obrazu ze známé ruské pohádky, k němu stále lhostejnější, aniž by však v zásadě zkorigovala svůj pohled na jeho roli. Není to ostatně náhodné: z »pátých kolon«, které Gorbačov v jednotlivých státech společenství v rámci tzv. perestrojky vytvářel, byla ta naše, třebaže zformovaná s některým opožděním, zvláště početná a vzhledem k iluzím o roku 1968 - také ze všech nejnaivnější. V nadějích na »radikální změny« se spojovaly jak kariéristické elementy nové generace, tak po rehabilitaci a revanši (to především!) toužící »obroditelé« socialismu, kteří museli z KSC a příslušných funkcí odejít po roce 1968.

V této souvislosti je ovšem namísto připomenout, že obvinění Gorbačova ze zrady nemůže být, aniž se tím jakkoli oslabuje jeho vina, omezeno jen na jeho osobu. A že se netýká pouze jeho nejbližšího okolí ve vedení KSSS, v první řadě A. Jakovleva, E. Ševardnadze, B. Jelcina a spol. Moskevský štáb zrádců měl svou internacionální síť. Zdaleka ne každý, kdo se do ní zapletl, byl ovšem vědomým zrádcem. V aktivizaci jejich agentů a jejich pomocníků měla

významné místo psychologie oportunistů, snadnost podlehnout náladám davu, konjunkturním proudům. Není tajemstvím, že u nás - v zemi, kde přizpůsobivost jakožto darwinovský zákon má své historické kořeny - jsme v plavání po vlnách těch proudů mimořádně učenliví.

Český Kocourkov

Připomeňme si aspoň ve zkratce krátkodobou historii »gorbačovštiny« v našem českém Kocourkově. Mluvíme-li o »gorbačovštině«, nemíníme tím společenský pohyb, který generální tajemník ÚV KSSS vyvolal svými počátečními projevy, jak jsme je charakterizovali. Jde o období »vlastní perestrojky«, jak ji halasně vyhlásil (nejen pro SSSR, ale pro celý svět) v průběhu roku 1987 a jak se poté spolu s »novým myšlením«, s reformami politického systému a ekonomiky a zejména s »glasností« ustavičně vytrubovala s náležitou ozvěnou v dalších zemích »sovětského bloku« (zvláště po oslavách 70. výročí Velké říjnové socialistické revoluce). Tehdy už sovětská »Pravda« psala, že změny musí být radikální, že jde o »revoluci v revoluci«. Tím reagovala na Gorbačovův pokyn »vykácet starý sad i s kořeny«. Shodou okolností došlo i u nás k výměně stráží ve vedení KSČ. A že právem mluvíme o Kocourkovu, dosvědčuje, co této změně předcházelo a k čemu pak došlo po ní.

Ještě v dubnu r. 1987 totiž - při své oficiální návštěvě Prahy a Bratislavy - ujistil M. Gorbačov G. Husáka, který už pomýšlel na odchod z nejvyšší stranické funkce, o své »plné a bezvýhradné důvěře«. A nejen to. Poučení z roku 1968, řekl tehdy na setkání s vedením KSČ, platí doslova a do písmene. Československo může být hrdé na výsledky, jichž ve všech sférách života společnosti dosáhlo, když se vypořádalo s kontrarevolucí. »Jen pokračujte, soudruzi, ve své práci, nedejte se nikým mást! Opozice? Koho představuje? A disidenti, kteří by se rádi přizpůbili na změnách u nás? Je to hrstka nespokojenců izolovaná od lidu. Eto ně naši popučiki!«. Nejdou s námi po naší cestě, tak se tehdy vyjádřil Gorbačov o těch, které za rok a půl chválil jako »skutečné demokraty« a s nimiž - podle jeho striktních pokynů - mělo vedení KSČ usednout k jednomu stolu k dialogu. Po příkladu polských soudruhů, kteří začali jednat se Solidaritou. A když »nové vedení« (v čele s M. Jakešem, které se přihlásilo k praporu perestrojky) váhalo, urychleně (s pomocí pracovníků sovětského velvyslanectví a svých tajných služeb) začal vytvářet »pátou kolonu« z některých členů ÚV a zejména pražské organizace. Prý v zájmu »iniciování demokratizačního procesu«, ohroženého »konzervativci«, tj. k likvidaci zkušených a osvědčených kádrů, věrných socialismu, marxismu-leninismu.

Kádrové zemětřesení

Rozklad nabyl brzy podoby nezvratnosti. Nastaly svého druhu dostihy v manifestování oddanosti »perestrojce«, ve slepém přejímání nového sovětského modelu (hlasy proti tomu na zasedání ÚV zanikly). Kdo byl v podezření, že má výhrady k »perestrojce« a projevil tak či onak »staré myšlení«, musel z funkce. Na ministerstvu zahraničních věcí zřídili pohotově oddělení pro »nové myšlení«. Po dubnovém zasedání ÚV KSČ v roce 1988 se strana začala otřásat od centra po základní organizace. Dávno nepamatovala takové »kádrové zemětřesení«. Lavina se dala do pohybu. »Pátá kolona« sílila a

činila se jak mohla. Každý si chtěl vysloužit vavříny do »nové éry«. Nikdy neměla Moskva tolik povolných sluhů. Nikdy však nebylo její vměšování do záležitostí »suverénního bratrského státu« tak intenzivní a neúprosné! A přitom se jednalo o rozpad »sovětské říše«, celého socialistického společenství!

Dějiny, jak věděl už G. W. Hegel, jsou lstivé a plné paradoxů. Obětí velkých hnutí bývají často ti, kteří jim nejhorlivěji slouží. Také ti, co si u nás chtěli vysloužit prebendy slíbené Moskvou, vyšli většinou naprázdno. Dostalo se jim spíše ostudy. Poslední příkaz, který ještě museli splnit, byl pro ně sebevražedný. S Husákovou abdikací z prezidentské funkce a s volbou nového prezidenta, jímž se stal představitel »disentu« (»Eto ně naši popučíki!«), rozezvučel se umíráček pro celou KSČ, včetně těch, kteří ji zradili. K čemu by také v dalším vývoji tzv. transformace společnosti (tj. otevřené kontrarevoluce, restaurace kapitalismu) byli? Nový prezident, zvolený hlasy komunistických poslanců Federálního shromáždění ČSSR, musel sice složit přísahu na socialistickou Ústavu, ale kdo by později - když se socialistické systémy zhroutily v celém, společenství - ho vzal za slovo? V Kocourkově, když se stalo, co se stát muselo, se na takové »prkotiny« nehledí. Je třeba se přizpůsobit, zalézt nebo »výt s vlky«.

Lhali jsme si?

Zpočátku to ostatně nevypadalo špatně. Zdálo se, že se něco z minulosti ponechá a leccos snad i zlepší. Když V. Havel přijímal emisara Moskvy (ještě SSSR fungoval) A. Jakovleva, muže č. 2, náramně si libovali, jak to »sfoukli«. Jak odhaluje V. I. Iljuhin ve své obžalobě M. Gorbačova, byl Jakovlev »spiritus agens« celé zrady. Šlo zřejmě o dávného agenta CIA. Zajímavé je, že si tento muž také velmi rozuměl s novým předsedou komunistické strany J. Svobodou, který se veřejně chlubil spoluprací s Havlem ještě z doby, kdy vedl stranickou organizaci na Barrandově a byl členem komise ÚV KSČ pro kulturu. »Jak jste mohl jednat s Bilakem a dalšími? Copak jste si mohli nelhat?« - ptal se tehdy J. Svoboda ideologického strůjce »perestrojky«. »Lhali jsme si!« - následovala cynická odpověď. Je ovšem třeba dodat: lhali pouze z Kremlu. Lhali, když tvrdili, že »perestrojka« znamená »obnovu socialismu«, že jde o zdravý proud, jehož špinavá pěna, která se objevila, když se ze všech stran začal očerňovat socialismus, je efemerní. To, co vydávali za »efemerní«, bylo základní, podstatné! O žádnou obnovu socialismu se nejednalo. Šlo jednoznačně o jeho likvidaci. Tomu a ničemu jinému posloužila »perestrojka«. Tomu a ničemu jinému posloužil Gorbačov a jeho společníci.

Nejhorší na tom všem ovšem je, že rozklad pokračuje. Na horizontu se nejasní, ale hromadí další temná mračna. Nejhůře je v bývalém SSSR. Zbyly z něho trosky, svářející se a upadající státy. Rusko, kdysi jádro »supervelmoci«, se mění v nekolonizovanou zemi, již hrozí hladomory. Za posledních pět let se jeho průmyslový potenciál zmenšil o celou polovinu. A to, co zbylo, se nemůže modernizovat a obnovovat, nejsou prý na to prostředky! Tento bezútešný a hrozivý stav se ovšem netýká jen Ruska. Jde i o nás. Tragedia non finita, »dílo« Gorbačova dá o sobě ještě vědět. I u nás, bez ohledu na to, bude-li či nebude nad námi rozevřen »ochranný deštník« vojenské organizace Atlantické aliance.

Zázemí velezrady

Michail Sergejevič Gorbačov byl inscenovaným soudem v Moskvě odsouzen k věčné hanbě a prokletí. Je to jen symbolické a lze se tázat, nakolik dostačující. To, co způsobil, je nekonečně tragické. Ale nezapomínejme: nebyl sám!

Patří generaci, která se zřekla boje o obranu a další obohacení plodů vydobytých v těžkých zápasech pokolení předchozích. Byl produktem »chruščovismu«, XX. sjezdu KSSS. Obrovskou vinu mají ti, kdo ho (a jemu podobné) vypěstovali; kdo se v něm nakonec zhlédli: miliony těch, kteří tak rádi podléhají iluzím a tleskají dobrodruhům, jež pak odsuzují ne za to, co způsobili, ale za to, že jim jejich iluze byly vzaty, pošlapány. Po čase už nemají odvahu přihlásit se ani k těmto ztraceným snům.

Ale kdo by organizoval soudy nad masami?

Ostatně Gorbačov se dosud těchto sympatií - jichž se mu dostalo i u nás - dovolává. Právem. Jsou to jeho nejpřesvědčivější svědkové.

Bylo mu také něco slíbeno, prokáže-li dostatečně »věro hodnost« radikálních »demokratizačních« přeměn. E. Ševardnadze to ve svých pamětech naznačuje, vlastně prozrazuje. Gorbačov zřejmě věřil, že se s Bushem domluví o novém rozdělení »zón životních zájmů« obou supervelmocí. Československo, Polsko, Maďarsko - ale zvláště Německá demokratická republika! - mu byly »břemenem«. Proč se ho nezbatit? Proč je neodhodit za některé zisky - dejme tomu v Asii, kde navíc bylo možné posloužit USA v kontrole území, jež by mohla ohrozit Čínská lidová republika a proč nepřispět k rozkladu samotné Číny? Vydat NDR (i s Honeckerem) Kohlovi - za to přece bylo možné požadovat »nové uspořádání evropského domu« s neutralitou, která by kompenzovala jednostranné zrušení Varšavské smlouvy! A Kohl, jak nedávno připomněl Jelcin, »něco podobného« přislíbil.

Že z toho nic nebylo? Nemohlo! Manifestováním věrohodnosti perestrojky« v očích představitelů kapitalistického Západu propadal Gorbačov a jeho komplikové (doma i za hranicemi) stále hlouběji do bahna velezrady. Stali se sami obětí »logiky studené války«, kterou nepochopili. Na tom ovšem museli ztroskotat.

Jan Kúrka

V Praze 10. dubna 1997
GORBAČOV BEZ MASKY

V. I. Iljuchin
(řeč hlavního žalobce)

Vydal
OREGO

Dr. Milan Havlíček jako svou 39. publikaci
Redakční spolupráce Veronika Vašková
Obálku navrhl, typograficky upravil M. H. Ríčanský
Tisk a vazba PRAGER s.r.o.

Náklad 1000 ks ISBN 80-86117-02-2
1997